

steren det ikke af sig selv, hvad jeg i øvrigt tror han gør, så er det godt, at han bliver pakket ind af en række partier, som mener, at sådan skal det være.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at Enhedslisten ikke kan se, at der er sket et voldsomt skred, og at den forhandlingsposition, der er, fordi der er en stort set enstemmig holdning i Folketinget til servicedirektivet af den aktive forhandlingslinje, er nødvendig. Fordi servicedirektivet er en del af indre marked og dermed kan vedtages af et kvalificeret flertal, er man pinenød nødt til at bruge EU som kampplads, at finde sine alliancepartnere i de andre lande, andre partier i de forskellige EU-lande, for at sikre, at man får vedtaget et ordentligt direktiv.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Al hr. Ole Sohns snak om det voldsomme skred får mig til at tænke på den gamle sangtekst: »Først valser de til venstre, så halser de til højre ...«, det er nok også en sangtekst, hr. Ole Sohn kender til. Og det er jo altid faren, at de gør det. Jeg siger bare: Alle partier i det her Folketing er med til at give et forhandlingsmandat til ministerens positioner.

Forskellen på Enhedslisten og SF er, at Enhedslisten ønsker et meget klart forhandlingsmandat – det, der står i vedtagelsen – mens SF øjensynligt sammen med de andre partier ønsker et mindre klart forhandlingsmandat, nemlig det som siger, at der er problemer med den måde, oprindelseslandsprincippet er udformet på nu, men som ikke generelt tager stilling til, at oprindelseslandsprincippet på alle områder skal væk fra det servicedirektiv, ellers kan man ikke indgå noget som helst kompromis i Ministerrådet, som Danmark kan være med i. Skal det være et klart forhandlingsmandat, eller skal det være et udsvævende forhandlingsmandat? Det er jo det, der er forskellen.

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Ja, hvis det var sådan, at man sad i et mødelokale, hvor der lå et færdigt forslag, som man enten skulle stemme ja eller nej til, så har Enhedslisten fuldstændig ret. Så skal der tages stilling til det konkrete forslag, som man enten skal stemme ja eller nej til.

Det er bare ikke virkeligheden. Virkeligheden er, at Kommissionen har fremlagt et forslag, som

er uspiseligt for et enstemmig Folketing, det er uspiseligt for et flertal af EU-landene, sådan som det ser ud nu. Man har voldsomme diskussioner i Parlamentet om udformningen og ændringerne af direktivudkastet.

På baggrund af Parlamentets beslutninger træffer Kommissionen i januar en beslutning om et nyt udkast – må man formode, hvis de ønsker at få noget som helst igennem. I den proces, der foregår nu og frem, til Kommissionen kommer med sit udspil, vil det da være udtryk for politisk dumhed, hvis man satte sig hen i et hjørne frem for at bruge de muligheder, der ligger, når EU nu er en kampplads. Uanset om man kan lide det eller ej, er det den skinbarlige virkelighed. Så må man da bruge den kampplads til at finde sine alliancepartier, så man kan presse Kommissionen til at fremsætte et forslag, som er fornuftigt.

Det er jo derfor, at der ikke i dag kan gives et forhandlingsmandat, for der ligger ikke et konkret forslag, der skal tages stilling til, men der er nogle forhandlingspositioner, der skal klares af, som man skal manøvrere ud fra. Det er derfor, at det er meget vigtigt med en aktiv forhandlingslinje fra dansk side, og den medvirker SF gerne til, så længe det går i retning af at sikre, at det bliver værtslandsreglen, der gælder, når man opererer i Danmark, og at det er den danske model, der fungerer.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes jo, det er lidt mærkeligt. Da vi hørte det første svar til hr. Rune Lund, fik vi at vide, at vedtagelser ikke var noget, man sådan gik så meget op i. Jeg tror, hr. Sohn sagde noget med, at hvis Danmark bare levede efter vedtagelser, så så meget anderledes ud.

Hvordan kan det så være, at denne her vedtagelse nu altså pludselig er så altafgørende for, om hr. Sohn sidder på skødet af økonomi- og erhvervsministeren eller omvendt? Altså, det virker da selvmodsigende, at den både kan have enorm betydning og ikke have enorm betydning.

Hvis nu vi antager, at hr. Sohn ender på det synspunkt, at den har stor betydning, er det så ikke også godt, at en vedtagelse omtaler andre af de problemer, som jeg egentlig fornemmer at hr. Sohn også kan se i direktivet? Jeg taler særlig om artikel 14 og 15, om denne her fuldstændige gennemregulering, denne her lange liste af for-